

הַעֲקָבוֹת שֶׁל אָדָם

כתיבה: עדינה אמת

איור: מושיק גולסט

את יופיה.

אתם רואים את זה?
הסתכלו טוב, סימן כזה דק
מתפתל על החול!

איפה?

אני לא
רואה.

הסתכלו טוב, אתם
לא רואים? הנה, כאן,
פס דק כזה. אתם חייבים
לשים לב. נו, רואים
סוף סוף? יופי.

זוזו!

תן לי
לראות!

גם אני
רואה.

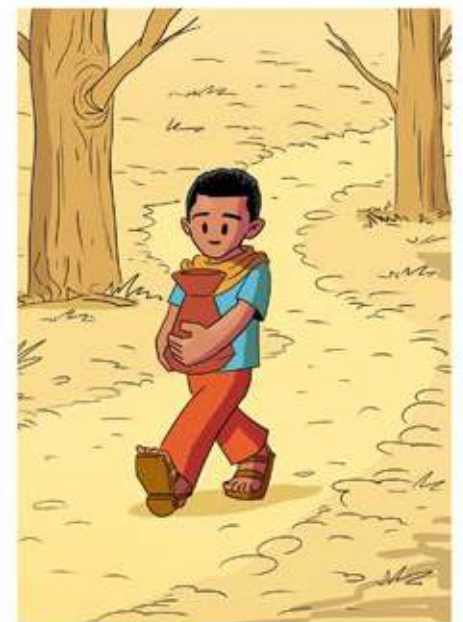
הזכרו טובו!

פס כזה על
החול מראה שעבר כאן
נחש בארץ... זנב של
חמור בצורה.

לשמע את
הקולות...

כמה אני אוהב להיות
בחור, בשבע, לנשם את האויר
הנקי, להריח את הצמחים.

תראה אילו צפורים יפות
מסתתרות בין הענפים.

הוא לא כבד,
אני יכול לבד.

מכנה דבו קולו.

אמא, מה
את עושה?

למה לא אינג'רה?
זה יותר טעים.

דבו קולו נשמר
לזמן ארוך, הוא
טוב לדירה.

הנח לי עכשיו, לה
תראה אם כל הפרות
חזרו מהמרעה.

אמא אנחתי יוצאים?
הולכים סוף סוף
לארץ ישראל?

לארץ הכסופים
והאגוזים

הולכים לציון,
הולכים לציון!

